

Pagpangita sa Tawo sa Diyos

“Kay sa naglakaw ako sa kadalanan ug naniid sa inyong mga ginasimba, nakita ko gani usab ang usa ka halaran nga diha niini gikasulat kining mga pulonga, ‘Alang sa dios nga wala hiilhi. Kining inyong ginasimba nga wala ninyo hiilhi, nan, kini mao ang akong ginamantala kaninyo.
—***Buhat 17:23***

Kon atong ikonsiderar ang mga kagubot sa kalibutan karon, ang mga hagit ug mga problema nga ingon kadako, mahimo’g kita makatuo nga ang mga tawo kadaghanan nawad-an sa bisan unsang tinuud nga pagtuo sa Diyos. Sa tinuud, ang ateyismo nagtaas sa daghang mga bahin sa kalibutan, nga adunay gibanabana nga 500 milyon nga wala nagsalikway sa Diyos, sumala sa mga pagsusi nga gihimo sa miaging mga tuig. Dili katingad-an, ang China ug Russia ang nag-una nga nag-ambag sa kini nga numero, ug sa kinatibuk-ang numero sa tibuuk kalibutan nga nagpaila sa ilang kaugalingon ingon mga ateyista, kapin sa 75% ang nagpuyo sa Asya.

Bisan pa sa pagtubo sa ateyismo, gipakita sa parehas nga mga pagtoon nga kapin sa 90% sa populasyon sa kalibutan ang nagtuo gihapon sa pipila ka matang sa pagka-Diyos o labing taas nga binuhat. Sa usa ka labi nga makapaikag nga obserbasyon, gipadayag sa usa ka pagtoon sa 2004 nga sa mga misanong nga sila mga ateyista, 30% usab miingon nga usahay sila nag-ampo. Tingali kini nagpakita nga, bisan niadtong mga nagpahayag nga wala motoo sa Dios, anaa gihapon kanila ang tinguha nga magsimba ug makigkomunikar sa usa ka labi ka taas nga binuhat.

Samtang gitan-aw nato ang ingon nga mga butang, dayag nga ang usa sa mga hagit sa tawo kung ang pagpamalandong sa paglungtad sa usa ka pagka-Diyos o labing taas nga binuhat usa ka kinatibuk-ang kakulang sa pagsabut kung kinsa ang Dios, unsa ang iyang mga kinaiya, ug unsa ang iyang plano alang sa yuta ug ang mga pumoluyo niini. Ang mga eskolar, magtutudlo, ug pilosopo, relihiyoso ug sekular, nakatimbang sa kini nga mga butang sa daghang mga siglo, nagpasiugda sa teoriya pagkahuman sa teorya. Bisan pa, sa kadaghanan, ang lainlaing mga pagpatin-aw nga gihatag kung kinsa ang Dios wala kaayo makatagbaw sa kalag.

Gisugyot nato sa bisan kinsa nga tinuud nga nagtinguha nga mahibal-an ang dugang bahin sa Diyos nga ipadaplin una ang mga pilosopiya ug tradisyon sa mga tawo. Sa ilang bahin, girekomenda nato nga ang paghunahuna kung unsa ang makit-an ug pagatun-an sa Kasulatan, aron mahibal-an kung, sa mga panid niini, makit-an ang kaharmonya ug makatarunganon nga mga konklusyon bahin sa usa nga gusto sa kadaghanan sa kalibutan nga simbahon. Kung ang ingon nga pagkamakatarunganon ug panag-uyon makita, nan mahimo kita makaangkon og usa ka mas maayo nga pagsabut sa labing taas nga binuhat, sa iyang kinaiya ug sa iyang mga katuyoan.

ATENAS—LUGAR SA DAGHANG DIYOS

Usa ka angayan nga lugar diin kita magsugod kung giisip kung unsa ang giingon sa Bibliya bahin sa Diyos mao ang karaang Griyego nga siyudad sa Atenas, nga naila sa kasaysayan ingon usa ka lugar sa daghang mga dios. Sa pagduaw ni Apostol Pablo sa Atenas sa hapit na ang pagsugod sa panahon sa mga Kristuhanon, iyang nakit-an ang mga tawo nga gihatag sa hapit tanan sa pagsimba sa mga idolo sa lainlaing mga diyos. Giangkon nga adunay daghang mga idolo sa Atenas nianang panahona kaysa sa ubang bahin sa Gresya, ug nga ang mga taga-Atenas nag-dala sa mga dios ug mga patuotuo sa matag nasud, kauban ang ilang mga arte, pilosopiya ug pagkat-on. Usa ka istoryador ang nag-ingon nga mas sayon ang pagpangita usa ka diyos sa Atenas kaysa sa usa ka tawo.

Gawas sa pagsimba sa daghang mga diyos, didto usab daghang mga pilosopo sa Atenas. Duha ka panguna nga pundok niini pareho nga gihisgutan ni Pablo - ang mga Epikurano ug ang mga Estoiko. (Buhat 17:18) Ang mga Epikurano mga sumusunod sa pilosopo nga taga-Aticia nga si Epicurus, ug ingon sa gisulti sa usa ka magsusulat, “Ang materyalismo ug panghunahuna sa kaugalingon ang panguna nga hilig sa pagtulon-an sa Epicurus.” Kini, bisan sa karon daghan ang naghimo, nagkinauhi subay sa hugpong nga mga pulong, “Kao, inom, ug paglipay, kay ugma kita mamatay.” Ang mga Epikurano nga maluluy-on, ug tingali sa mga hinungdan sa personal nga pagkapopular, wala maglimud sa dayag nga naglungtad sa daghang mga dios nga pagano sa panahon, apan nag-ingon nga wala gyud kini kalabutan sa paglalang sa kalibutan ug kung unsa ang naa niini.

Ang mga Estoiko, sa laing bahin, mas lig-on nga mituo sa pagpasakop sa mga natural nga mga balaod, apan wala kaayoy klaro

nga pilosopiya, ug wala sila bisan gamay o walay pagsalig sa umaabot nga kinabuhi. Kasagaran sila naningkamot nga magpuyo og matarung nga kinabuhi sa pamatasan, apan ang garbo ang anaa sa ilawom, imbis pagpaubos. Ang mga Estoiko usab ningsalig sa kapalaran, imbis nga motan-aw sa mga kasinatian sa kinabuhi diha sa kahayag sa diosnon nga pagsalig.

Kini ang duha ka mga grupo sa mga pilosopo nga nagtawag kang Pablo. Alang kanila si Pablo nag tudlo sa “mga katingalanhan nga diyos,” tungod kay giwali niya si Jesus ug ang pagkabanhaw. “Ug ilang gidakup siya, ug gidala siya sa Areopago, nga nag-ingon, Mahimo ba nga mahibal-an namo kung unsa kining bag-ong pagtolon-an nga imong giingon?” - Buhat 17:16-19

USA KA OPORTUNIDAD ALANG KANG PABLO

Kini naghatag kang Pablo sa usa ka talagsaon nga oportunidad sa pagpakita sa pipila ka sukaranang mga kamatuoran nga may kalabutan sa dako ug mahigugmaon nga Dios sa Bibliya, ang Magbubuhay ug magmamando sa uniberso. Samtang gidala si Pablo sa Areopagus, o bungtod sa Mars, ang ruta nagpaduol kaniya sa usa ka daghang pagpakita sa mga diosdios, nga ang matag usa gisulat sa usa ka partikular nga dios. Sa diha nga siya nagtindog sa ibabaw sa bungtod ug nag-atubang sa iyang mga mamiminaw kini nga mga idolo makita sa walog sa ubos. Ang nagtindog sa ibabaw niya mao ang Acropolis diin kini nagtindog sa dakong arkitektura sa dakong templo - ang Partenon.

Gigamit ni Pablo kini nga kahimtang samtang iyang gipatin-aw sa mga pilosopo nga Griego ang hinungdan nga mga kamatuoran bahin sa Diyos nga iyang gisimba, ug ang “bag-ong” relihiyon nga iyang gipasiugda. Gisugdan niya ang iyang sermon pinaagi sa pagpahinumdom kanila nga ang usa sa ilang mga idolo gihubad nga “ALANG SA WALA MAILANG DIYOS” Bisan sa panahon ni Pablo, ug taliwala sa labing maalamon nga mga pilosopo sa panahon, adunay pag-ila sa paglungtad sa usa ka Diyos nga wala nila nahibal-an..

Gipatin-aw ni Pablo nga kining “wala mailhi nga Dios,” nga wala nila hibali nga gisimba, mao ang iyang gipahayag karon kanila. Siya dayon mipadayon sa pagtawag sa ilang atensyon sa pipila nga mga kinaiya sa dili mailhan nga Diyos. Kini ang dako ug gamhanan nga Dios nga “nagbuhay sa kalibutan ug sa tanan nga mga butang niini.”

Dugang pa, kining tinuod ug buhing Diyos, gipatin-aw ni Pablo, “ang Ginoo sa langit ug sa yuta,” ug tungod kay kini tinuod, dili siya mapaabut nga magpuyo sa “mga templo nga gihimo sa mga kamot.” (Buhat 17:24) Dinhi mahanduraw nato si Pablo nga nagtan-aw sa matahum nga templo nga anaa sa ibabaw niya samtang nagsulti siya, usa ka templo nga anaa ang daghang mga diyos. Ang iyang mga pulong nagpaila nga ang wala mailhi nga Diyos nga iyang giila alang kanila labi ka kaayo ug labi ka mahimayaon nga ma-confine sa bisan unsang istraktura nga mahimong matukod sa tawo, bisan unsa pa kini ka matahum ug kahalangdon niini.

Kini mao ang usa ka dako nga kamatuoran bahin sa Diyos sa tanan nga himaya nga hinungdanon nga hinumdoman sa tanan. Ang mga hunahuna sa tawo kanunay nga nagadayeg sa mga maanindot nga mga pasundayag nga makita sa nagka lainlaing mga templo o simbahan ug mga balay alampoanan sa tibook kalibutan. Hangtud nga kini makapataas sa atong mga hunahuna ug kasingkasing sa tinuod ug buhi nga Dios sa kinaadman, hustisya, gugma, ug gahum, ug nagdasig kanato sa paghalad sa atong kinabuhi sa iyang pag-alagad, nagsilbi sila usa ka mapuslanon nga katuyoan. Hinaut nga mahibal-an naton nga ang tinuod nga Diyos nga atong gisimba, ug kung kinsa ang atong gitugyan, dili na mapaabut nga magpuyo sa mga istraktura nga hinimo sa mga kamot labi pa sa mga adlaw ni Pablo.

Giila ni Haring Solomon sa Israel kini nga daghang mga siglo sa wala pa ang panahon ni Pablo. Ang templo ni Solomon mao tingali ang labing halangdon nga natukod niadto nga panahon. Apan, sa diha nga nahuman na, nahibal-an niya nga ang bantog nga Dios sa Israel dili matanggong sa sulod sa mga dingding niini, ug sa iyang pag-ampo sa pagpahinungod miingon, “Ang Dios ba gyud magpuyo uban sa mga tawo sa yuta? tan-awa, ang langit ug ang langit sa mga langit dili makaarang kanimo; unsa pa ka labi pa kining balay nga akong gitukod!”- II Cron. 6:18

PAGPAMATOOD NI JESUS

Gipamatud-an usab ni Jesus ang mas dako nga panan-aw sa tinuod ug buhi nga Diyos. Usa ka babaye nga Samaritanhon ang nangutana ni Jesus kung diin angayan magsimba sa Dios, kung didto sa Mt. Gerizim sa Samaria, o Mt. Zion sa Jerusalem. Ang tubag ni Jesus nagpatin-aw nga dili kinahanglan nga limitahan ang pagsimba sa Dios sa tino nga mga lugar. Gipatin-aw niya nga “ang Diyos usa ka Espiritu,” busa dili

makita sa mga mata sa tawo, ug nga ang tinuod nga pagsimba kaniya “sa espiritu ug sa kamatuoran.” - Juan 4:20-24

Ang pulong “espiritu” gigamit dinhi sukwahi sa kung unsa ang materyal ug makita. Ang makit-an nga mga imahen ug representasyon sa Diyos, sama sa mga idolo, mga babag sa tinuod nga pagsimba, kay ang hunahuna nagpunting sa imahe ug dili makalantaw sa labaw pa niini. Ang Diyos usa ka buhing binuhat, apan dili tawo, ug labi ka taas kanato nga dili nato mahimo nga hingpit nga mahunahuna siya. Ang atong mga hunahuna ug kasingkasing kinahanglan “makakita” kaniya ingon ang usa nga gisentro ang tanan nga maayo ug balaan. Gikan kaniya, “ang Amahan sa mga suga,” moabut “matag maayong regalo ug matag hingpit nga regalo,” gipahayag sa Kasulatan. — Santiago 1:17

Ang mga pag-ampo niining mahimayaong Diyos sa gugma nakaabot kaniya nga wala’y tabang sa mga templo nga gihimo sa mga kamot, ug kung wala ang paghanduraw nga may kalabotan sa mga ritwal ug seremonya. Mahimo nato nga ituboy ang atong mga kasingkasing ngadto sa ingon nga Dios sa bisan unsang oras sa adlaw o gabii, bisan unsa pa ang lugar o kahimtang. Ang mga mahal nga templo mahimong maghatag usa ka temporaryo nga pagbati sa katingala ug pagtahud, apan labi pa nga kinahanglan ang “templo” sa gilalang nga uniberso nga gihatag sa Diyos mismo, ug diin kita gipuy-an, makatabang kanato nga mahibal-an ang iyang gihimaya nga kinaiya ug pagkahalangdon.

Miingon si Jesus sa babayeng Samarianhon nga ang atong dakong Diyos sa himaya ug gugma kinahanglan simbahon dili lamang sa espiritu, apan sa kamatuoran usab. Adunay pila ka sukaranang mga kamatuoran bahin sa Diyos nga kinahanglan mahibal-an kung kita magsimba kaniya nga dawatnon. Dili kini buhaton aron paghimog usa ka konsepto kaniya nga gipasukad sa atong kaugalingon nga mga patuotuo o mga tradisyon ug pilosopiya sa uban. Gihimo kini sa mga taga-Atenas, nga tungod niini nagsimba sila sa daghang mga idolo, apan ang tinuod nga Dios nagpabilin nga “wala mailhi” kanila.

Ang hunahuna sa tawo dili gyud makahibalo labaw pa sa usa ka bahin sa tibuuk nga kamatuoran bahin sa Dios, apan ang bahin nga kini kinahanglan nga masaligan kung kita mosimba kaniya “sa espiritu ug sa kamatuoran.” Ang tanan nga mga konsepto sa Dios nga naghulagway kaniya sama sa usa ka Diyos sa kinaadman, hustisya,

gugma, ug gahum, nagpugong lamang sa tinuod nga pagsimba. Ang mga idolo, mga imahe, ug sagrado nga mga butang mao ang mga babag tali sa hunahuna sa tawo ug sa mahimayaon ug mahigugmaon nga Dios sa tanan nga paglalang.

TINUBDAN SA TANANG KINABUHI UG PANALANGIN

Sama sa gipahayag ni Pablo sa mga taga-Atenas, kining tinuod ug buhi nga Dios, nga wala pa mailhi sa kadaghanan sa mga tawo, wala magpuyo sa mga hinimo sa tawo nga mga templo, “Ni gisimba sa mga kamot sa mga tawo, ingon nga siya nanginahanglan bisan unsa, kung makita niya naghatag sa tanan nga kinabuhi, ug gininhawa, ug tanan nga mga butang.” (Buhat 17:25) Kung unsa ka hingpit nga klaro nga ang Maglalalang sa tanan nga kinabuhi, lakip ang atong kaugalingon, wala magkinahanglan bisan unsa gikan kanato, ug nga wala’y nahimo sa mga kamot sa tawo nga magamit aron mapadasig siya sa pagpanalangin kanato.

Miingon ang Dios sa karaan nga Israel, “Ang matag mananap sa lasang akoo, ug ang mga baka sa usa ka libo nga mga bungtod. Nahibalo ako sa tanan nga mga langgam sa mga bukid, ug ang mga ihalas nga mananap sa kapatagan akoo. Kung gigutom ako, dili ko kini isulti kanimo: kay ang kalibutan akoo ug ang iyang kabug-osan.” (Sal. 50:10-12) Walay bisan unsa nga atong mahatag sa Dios nga wala nato una madawat gikan kaniya. “Diha kaniya nabuhi kita, ug nagalihok, ug nabuhi kita,” matod pa ni Pablo. (Buhat 17:28) Buhi lamang kita tungod kay ang Dios naghatag kanato sa kinabuhi. Nagpadayon kita sa pagtinguha sa mga responsibilidad ug mga panalangin sa kinabuhi tungod kay ang Diyos nagdisenyo sa atong mga organismo aron mahimo kini nga posible. Ang atong pagkabuhi nagdepende sa pagpadayon sa iyang mahigugmaong mga tagana.

Kini nga mga kasagarang mga panalangin sa kinabuhi gisalig sa katawhan nga wala’y pagtahod sa ang-ang sa pagpasalamat nga mahimo nga gipakita. Sa iyang sermon sa Bukid, gipahayag kini ni Jesus nga matahum, nga nag-ingon: “Ang imong Amahan nga atua sa langit ... nagpadako sa iyang adlaw sa mga daotan ug sa maayo, ug nagpadalag ulan sa mga matarong ug sa mga dili matarong.” (Mat. 5:45) Ang adlaw ug ulan, ug ang uban pang mga elemento diin gipadayon ang kinabuhi, mao ang hinimo sa Diyos. Kini lapas sa atong katakus sa paghimo o sa pagkontrolar.

Sa usa ka pagkasulti, dili lisud nga mahibal-an kung ngano nga adunay mga tawo nga nagsimba sa adlaw ug ulan. Ang ilang kakolangan mao nga wala sila magtan-aw niini sa bantog nga Diyos sa uniberso nga naglalang kanila ug gibubo ang ilang kinasingkasing nga debosyon ngadto kaniya. Gibuhat kini ni David, ug nagsulat, “Ang mga langit nagapahayag sa himaya sa Dios; ug ang kawanangan nagpakita sa iyang mga binuhat. Ang adlaw ngadto sa adlaw nagapamulong, ug ang gabii ngadto sa gabii nagapakita ug kinaadman. Wala’y sinultihan o pinulungan,... wala madungog ang ilang tingog. Ang ilang linya nawala sa tibuok yuta, ug ang ilang mga pulong hangtod sa katapusan sa kalibutan. Didto gibutang niya ang usa ka tabernakulo alang sa adlaw, nga sama sa usa ka pamanhonon nga nagagula gikan sa iyang lawak, ug nagmaya ingon usa ka kusgan nga tawo nga nagdalagan sa usa ka lumba.”- Sal. 19:1-5

USA KA TAWHANONG PAMILYA

Ang mga Griego giila nga usa ka maalam nga mga tawo, labi na sa ilang mga pilosopiya. Gisugyot nga giisip sa mga Epicanoano ug Stoic nga ang ilang kaugalingon mas labaw kay sa ubang bahin sa katilingban, labi na sa ubang nasyonalidad. Kung sila adunay mga ilusyon nga ingon niini, dili nila gusto ang maisugon nga giingon ni Pablo nga ang Diyos nga wala pa mailhi kanila “nagbuhat gikan sa usa ka tawo ang matag nasud sa katawhan aron magpuyo sa tibuok nawong sa yuta, nga natino ang ilang natudlo nga mga panahon ug ang mga utlanan sa ilang pinuy-anan. - Buhat 17:26

Ania ang usa ka dakung kamatuoran, yano nga giingon, sumala sa Kasulatan. Ang tawhanong pamilya usa ka pamilya, mga anak sa usa ka amahan, nga gilalang sa Diyos nga gitawag sa mga taga Atenas nga “Wala Nailhi.” Ang bantigan nga Magbubuhat sa langit ug yuta naghimo “gikan sa usa ka tawo” sa tanan nga lainlain nga rasa ug nasyonalidad sa katawhan. Ang usa ka tawo nga gihisgotan ni Pablo mao si Adan. Si Pablo nagtuo sa talaan sa Genesis sa paglalang, ug sa iyang sulat sa simbahan sa Corinto iyang gihisgutan si Adan nga ang “una nga tawo.” - I Cor. 15:45

ANG DIYOS DILI LAYO KANATO

Gisulti usab ni Pablo ngadto sa taga Atenas nga gusto sa Diyos alang sa iyang tawhanon nga paglalang: “Nga pangitaon nila ang Dios, kung tingali sila mohikap Kaniya ug makapangita Kaniya, bisan tuod Siya dili halayo sa matag usa kanato; kay diha Kaniya nabuhi kami ug

nagalihok ug nagalungtad, ingon sa gisulti sa pipila sa imong kaugalingon nga magbabalak, tungod kay kita usab iyang mga anak. Ingon nga mga anak sa Dios, dili angay nga maghunahuna nga ang Diyosnon nga kinaiya sama sa bulawan o pilak o bato, usa ka imahen nga naumol sa arte ug hunahuna sa tawo.”- Buhat 17:27-29

Dinhi ang duha ka dagkong mga kamatuoran bahin sa tinuod ug buhi nga Diyos nga gipahayag nga matahum. Siya ang tuburan sa tanan nga kinabuhi. Sa kaniya “kita nabuhi ug nagalihok ug nabuhi,” ug gusto niya nga ato siya nga pangitaon ug mailhan. Dugang pa, ingon sa pagpahinumdom kanato ni Pablo, sa pagpangita sa Dios dili kita maghunahuna nga siya makit-an diha sa mga imahe nga bulawan, o pilak, o bato nga giporma sa mga kamot sa tawo, kay kini nagpasabot nga ang bantog nga Magbubuhat usa ka butang nga dili mahimo sa iyang mga binuhat.

Ang Dios “dili halayo” gikan sa bisan kinsa sa kanato, gipahayag usab ni Pablo. Wala gipasabut sa apostol ang distansya, apan sa interes ug gugma sa Maglalalang, ug ang iyang kaarang buhaton alang sa iyang tawhanong mga binuhat ang tanan nga nakita sa iyang kinaadman ug gugma nga labing alang sa ilang dayon nga kaayohan. Dili kita maghunahuna sa Diyos nga mahimong lig-on ug dili mapaabut. Ni kita mangita kaniya sa kahadlok, apan uban ang kasiguruhan nga siya nakasabut, maloloy-on ug buotan.

Ang pagpangita ug pagkahibalo sa Dios usa ka mahimayaon nga kasinatian sa kinabuhi sa usa. Si Propeta Jeremias misulat, “Mao kini ang giingon ni Jehova, Ayaw pagpahimayaa ang tawong manggialamon sa iyang kinaadman, ni pagpahimayaon ang tawong kusganon sa iyang kusog, ayaw pagpahimayaa ang tawong adunahan sa iyang mga bahandi: hinonoa siya nga nagahimaya sa himaya niini. nga siya nakasabut ug nakaila kanako, nga ako mao si Jehova nga nagapakita ug mahigugmaong-kalolot, paghukom, ug pagkamatarung dinhi sa yuta: kay niining mga butanga ako nahimuot, nagaingon si Jehova.”- Jer. 9: 23,24

PAMAAGI SA DIYOS LABAW KAY KANATO

Dili kita magdahom nga makit-an ang Dios pinaagi sa atong kaugalingon nga limitado, ug kanunay, dili mamatikdan, mga konsepto sa kung unsa ang gusto natong makita kaniya. Daghan ang nasayop sa pagsulay sa pagpangita sa Dios taliwala sa kalibog sa usa ka hakog ug

himalatyon nga kalibutan. Gihunahuna nila ang krimen, giyera, aksidente, inhustisya, kasubo ug pag-antus sa tanan nga hinungdan, ug naghunahuna sila kung asa makit-an ang Diyos. Ang tinuod mao nga wala siya makit-an sa bisan unsa niining mga butanga, bisan kung gitugotan niya sila sa makadiyot. Kung gusto nato makita ang Dios, kinahanglan pangitaon nato siya gawas sa tanan nga nabulag ug nahugawan ingon nga sangputanan sa mga limbong sa katawhan nga naggikan ni Satanas.

Ang bantogan nga Dios sa tanang binuhat nag-ingon, “Ang akong mga hunahuna dili inyong mga hunahuna, ni ang inyong mga dalan akong mga dalan, nagaingon si Jehova. Kay ingon nga ang mga langit hataas kay sa yuta, ingon man ang akong mga dalan labi pang hataas kay sa imong mga dalan, ug ang akong mga hunahuna kay sa imong mga hunahuna. Kay maingon nga ang ulan ug ang nieve gikan sa langit, ug wala na mobalik didto, apan nagabisibis sa yuta ug nagpatubo niini ug namutot, aron kini makahatag binhi sa magpupugas, ug tinapay ngadto sa nagakaon: Ingon niana ang akong pulong nga mogula gikan sa akong baba: kini dili mobalik ngari kanako nga kawang, apan kini matuman ang akong gikahimut-an, ug kini mouswag sa butang nga gipadala ko.”- Isa. 55:8-11

Sa tinuud, ang mga pamaagi sa Dios labi ka taas kay sa atoa. Unsa ka matahum nga iyang giilustrar kini sa iyang paghisgot sa katuyoan nga gisilbi sa ulan ug niyebe. Ang mga tawong may hamubo nga panglantaw kanunay nagreklamo kung nag-ulan o nagulan ug yelo, nga nahikalimtan nga ang ilang mismong kinabuhi nagdepende sa mga butang sa ilang mga reklamo. Bisin pa, ang Dios sa iyang gugma wala magpugong sa ulan ug niyebe tungod kay ang iyang mga tawo nga binuhat, sa ilang kabuang ug kahakog, mahimong magreklamo bahin niini. Ang ulan ug niyebe nagpadayon sa pagkahulog ug nagbisbis sa yuta, “aron makahatag binhi sa magpupugas, ug tinapay sa nagpakaon.”

“Ingon niana ang akong pulong,” midugang ang Ginoo. Ang Pulong sa Dios mao ang pagpahayag sa iyang mga plano ug katuyoan alang sa iyang tawhanong mga nilalang. Si Moises nagsulat bahin sa “mga adlaw sa una, ... Sa diha nga ang Labing Halangdon nga gibahin sa mga nasud ang ilang panulondon, sa pagbulag niya sa mga anak ni Adan, gibutang niya ang mga utlanan sa mga tawo.” - Deut. 32:7,8

Ang ingon nga mga laraw sa Magbubuhay alang sa iyang yutan-ong mga nilalang wala masabtan o gipabilhan sa kadaghanan sa mga tawo. Natawo sila; nakasinati sila og mubo nga sukod sa kalipay; sila nag-antus; sila mamatay. Kadaghanan nga naghunahuna sa Dios sagad nga buhaton kini sa mga termino sa ilang kaugalingon nga limitado nga mga kasinatian ug limitado nga pagsabut ug mga panan-aw. Ang kadaghanan sa tibook kapanahonan wala pa makasabut, sama sa gibuhay sa pipila sa mga taga-Atenas, nga adunay usa ka “wala mailhi nga Dios” nga giingon ni Pablo dili halayo sa bisan kinsa kanato.

Bisan pa, ingon nga ang kakulang sa pagsabut sa tawo wala makapugong sa matag-panahon nga pagbundak sa ulan ug niyebe aron sa pagbisbis sa yuta, mao nga wala kini nakagambala sa “Pulong” sa Dios. Ang iyang detalyado nga plano, nga gipahayag sa iyang Pulong sa kamatuoran, nagpadayon sa mga katuigan alang sa katumanan sa usa ka maalamon ug mahigugmaon nga katuyoan diin sa katapusan ipadayag siya sa tanan nga katawhan. Nan, ang tanan makahimo sa pagkahibalo ug pagserbisyo kaniya uban ang pagmaya. Si Propeta Isaias misulat, “Ang yuta mapuno sa kahibalo sa Ginoo, ingon nga ang mga tubig nagatabon sa dagat.” - Isa. 11:9

“TINUNGLO NGA YUTA”

Ang unibersal nga mga panalangin sa ulan ug niyebe karon aduna usab mga kakulangan, kay ang mga tunok usab manubo. Dinhi makita usab ang sangputanan sa pagsuway sa balaang balaod. “Tinunglo ang yuta tungod kanimo,” giingnan sa Diyos si Adan human siya makasala. (Gen. 3: 17,18) Ang Ginoo misaad, bisan pa, kung ang iyang Pulong, ang iyang plano, natuman, kini usab mausab. “Wala nay tunglo.” (Pinadayag 22:3) Dugang pa, gisaad sa Dios ngadto sa katawhan, “Maggula kamo nga may kalipay, ug pagamandoan nga may pakigdait: ang mga bukid ug mga bungtod mangatumpag sa inyong atubangan sa pag-awit, ug ang tanan nga mga kahoy sa kapatagan magakpak sa ilang mga kamot. Sa baylo sa tunok motubo ang kahoy nga haya, ug sa baylo sa sampinit motubo ang kahoy nga mirto: ug kini alang kang Jehova alang sa usa ka ngalan, alang sa usa ka walay katapusan nga timaan nga dili pagaputlon.” Isaias 55:12,13

Tungod sa “tunglo,” ang yuta niini nga planeta ang padayon nga gihampak sa mga peste ug pagdaot sa kinaiyahan, nga dili kanunay unta mao ang kahintang. Tingali maghunahuna usab kita sa mga

“tunok ug mga sampinit” sa kasinatian sa tawo - ang mga kasagmuyo ug pag-antos sa mga tawo sa tanang panahon. Kini usab pagakuhaon, ug dili na sila magsilbi nga magtago sa panan-aw sa mga tawo sa tinuod ug mahigugmaon nga Diyos. Niini nga punto, si Isaias nagsulat: “Gilamoy niya ang kamatayon sa kadaugan; ug pagapahiran sa Ginoong Dios ang mga luha gikan sa tanang mga nawong. ... Ug pagaingnon nianang adlaw, Ania karon, kini ang atong Dios; kami naghulat kaniya, ug siya magaluwas kanamo: kini si Jehova; naghulat kami kaniya, malipay ug magmaya kita sa iyang kaluwasan.” Wala’y gitugotan nga “makasamok o magalaglag sa tanan kong balaan nga bukid,” o gingharian. — Isa. 25: 8,9; 11:9

ANG DIYOS IPADAYAG

Sa tanan nga kapanahonan sa kasinatian sa tawo adunay pagpangita sa Diyos. Bisan pa, pipila ra ang gigantihan sa bisan unsa nga labi pa kay sa giingnan nga ang Dios makita sa paghanduraw sa lainlaing mga idolo, ritwal ug tradisyon sa mga tawo. Alang sa kadaghanan, ang mga diyos nga ilang nailhan mapanimaslon ug mabangis, ilabi na ang wala mahisubay sa kasulatan nga diyos sa pagpasakit ug pagpaantos.

Sa katapusan, sa gitakdang panahon sa Magbubuhat, ipadayag niya ang iyang kaugalingon sa iyang tawhanong mga nilalang. Makita nila siya ingon usa nga nahigugma ug nag-amuma, kinsa adunay simpatiya ug pagsabut. Makita usab nila ang usa ka gamhanan nga Dios nga makahimo sa pagwagtang sa kalibutan sa tanan nga hinungdan sa pagkadili-malipayon, pag-antos, ug oo, bisan ang kamatayon. Sama sa gitagna ni Isaias, iyang “lamyon ang kamatayon sa kadaugan,” nga nagpasabut nga wala nay sakit, kasakit o kasubo.

Si Apostol Juan misulat bahin niadto nga panahon, “Ang tabernakulo sa Dios nag-uban sa mga tawo, ug siya mopuyo uban kanila, ug sila mahimong iyang katawhan, ug ang Diyos mismo mag-uban kanila, ug mahimong ilang Diyos. Ug pagapahiran sa Dios ang tanan nga mga luha gikan sa ilang mga mata; ug wala na unyay kamatayon, ni kasubo, ni paghilak, ni may kasakit pa: kay ang unang mga butang nangagi na.” (Pin. 21:3,4) Dili ikatingala nga ang mga tawo moingon, “Kini ang among Diyos; naghulat kami kaniya!” Tinuod nga malipay sila, ug magmaya sa kaluwasan gikan sa kamatayon nga gihatag sa Diyos pinaagi sa iyang bugtong Anak, si Kristo Jesus nga atong Ginoo ug Manluluwas■